

USA – CANADA Nyhedsbrev nr. 9.

Lørdag den 31. juli 2010 (Kjesten)

Bilens tæller står på 12.530 miles.

Vores bil kom dog ikke ud at køre fra morgenstunden. Ulla hentede Bent og Merete, som havde boet i camperen ved Margarets hus, til brusebad og morgenmad. Senere dukkede Dehlia alene op, da Isabella tidligt om morgenen var fløjet med sin far til det østlige Canada til en måneds ferie hos farfar og farmor. George og Joy kom også fra deres hotel til Ulla.

Bent, Merete og jeg kørte med Dehlia ind til Chinatown midt i byen. I skulle have set Dehlia i hovedet, da Bent tændte sin GPS, hvorefter den fortalte, hvilken vej vi skulle køre. Dehlia syntes godt nok, den fandt den forkerte vej, da hun er ret smart til små genveje og har kendskab til trafikken, men var alligevel lidt imponeret. Alle der havde været i Ullas lejlighed samt Margaret og Tao fik en tidlig frokost på en meget stor – og meget kinesisk restaurant, Floata Seafood Restaurant. Dehlia var den store kender af alle de mange muligheder for de kinesiske retter. Vi sad ved et rundt bord med en drejeskive i midten, og der blev læsset mange forskellige sager på. Drikkevarer var kinesisk te (som siges at være god for fordøjelsen) og isvand. Vi nåede aldrig til de tunge kødretter, men det var nu også helt fint. Vi blev meget mætte, samtidig med vi havde det sjovt med at finde ud af, hvad vi fik at spise. Der var stuvende fuld i restauranten, og lydniveauet var, som jeg husker det fra lignende store restauranter i Beijing i 2000.

Frokost i Floata Seafood Restaurant.

Både Dehlia og Margaret samt Tao måtte sige farvel efter maden, og så gik vi andre 7 en tur rundt i Chinatown og derefter i bydelen Gastown, hvor der er et dampur, som ved hvert timeslag sender damp op og spiller en melodi. Ved kvarter-slag bliver der spillet en melodistump, en kvart stump ved kvart over etc. Da vejret var rigtig flot, tog vi elevatoren op i Vancouver Lookout Harbour Building Tower, så vi kunne se Vancouver og omegn fra oven. Det var ret sjovt, og Ulla kunne jo fint hjælpe os med at kigge de forskellige lokaliteter ud.

Selv om Margaret havde travlt med at forberede sig til en 14 dages ferie, var hun sød at hente nogen af os, da vi ikke alle 7 kunne være i Ullas bil. Bent, Merete og jeg fik en lille ekstra sight seeing ud af det, da de to skoler, som hun er skoleinspektør for, ligger i et boligområde tæt på centrum. Den store skole kan have 1.000 elever, men p.t. er der kun ca. 700. Den mindre skole kan tage 400, men har p.t. kun 200. Vancouver er lige som andre steder i verden i gang med skolesammenlægninger og – nedlægninger på grund af faldende elev-tal.

Vi mødtes hefter alle i Ullas lejlighed, men da vi måtte videre på den sidste stykke tur af vores ferierejse, sagde vi farvel til Ulla og Lucky samt takkede for den store gæstfrihed. Med bagage blev vi alle 4 fragtet tilbage til camperen ved Margaret's hus, hvor vi sagde endeligt farvel til Margaret, Tao, George og Joy. Det var mærkeligt at sige farvel, når vi nu havde været sammen flere gange i den seneste tid, og vi ved, hvor stor afstanden er!!!

Dampuret i Gastown.

Vi valgte at følge Ullas råd om at køre over grænsen til USA ved en mindre overgang, Sumas, da vor canadiske familie har erfaring for, at den kan være hurtigere. Placeringsmæssigt passede det også fint for de planer, vi havde for den efterfølgende dag. Man skal som regel i hvert fald regne med en ½ time ved grænsen. Vi var heldige! Under 5 minutter tog det os at komme igennem. Vi blev spurgt, om vi medbragte alkohol og tobak samt frisk frugt og grøntsager. Da vi et par km før grænsen havde spist alle vore kirsebær, kunne vi med god samvittighed svare nej. Ydermere blev vi spurgt, om vort ophold i både USA og Canada, og hvor og hvornår vi skulle aflevere bilen. I modsætning til indkørslen til Canada, var toldbetjenten henne og kigge ind ad vinduet på Merete og mig for at sammenligne fotos fra passene. Herefter kunne han sige "Have a nice day".

Vi fik plads på en camperplads ikke langt fra grænsen i Sumas, og denne plads var endnu et eksempel på en plads, vi ikke vil komme tilbage til. Vores naboer var vist ikke Guds bedste børn ud fra den snak og adfærd, de lagde for dagen. Men de generede os ikke! Inden vi fik kørt vores bil på plads, måtte én af naboerne dog frem med spand og skovl for at flytte et antal hunde-høm-høm'er. Da Flemmings og mine meritter siden tirsdag eftermiddag ikke var blevet noteret på computeren, blev jeg sat til computeren for at skrive. Så hvis nogen synes mine skrivelser i det forrige rejsebrev ikke er helt så velkomponerede, kan det nok skyldes et lille tidspres.

På nabo-grunden var der rigtig gang i den. Et rodeo-arrangement af en slags blev afviklet, og støjniveauet var temmelig højt. Men vi var alle fire så trætte, at vi efter at have kigget billeder fra et par af de seneste dage faldt i søvn uden problemer alligevel.

Søndag den 1. august 2010. (Bent)

Bilens tæller står på 12.603 miles.

Vi begyndte dagen på kontoret. Kjesten var bagud med at få skrevet familie Jørgensens oplevelser i

dagbogen for de dage, hvor vi var separeret. Da dagbogen var ajourført, fandt vi billeder frem fra vores forskellige arkiver og fik nyhedsbrev 8 gjort færdig og afsendt. Vi holdt udenfor campingplads-kontoret og sneg os til at bruge deres trådløse netværk.

Vi kørte fra Sumas RV park kl. 10.40. En anden årsag til, at vi var sløve i optrækket, var vejret. Vi ville gerne op i bjergene til en spejlsø, da vi havde set billede af den på omslaget til vort USA-kort under hele vores rejse. Men vejret bød på lavt skydække fra morgenstunden, men muligvis med senere opklaring. Vi kørte i retning af Mount Baker og gjorde holdt ved Nooksach Falls, et flot trillende vandfald. Det var lidt svært at komme i god fotoposition til det, vi lod os friste til at gå ad en lille sti ned langs en skrænt, men da vi kom ud på glatte klippestykker, hvor der var risiko for at glide ud over afgrunden, vendte vi om. Vi kørte videre, og terrænet begyndte at stige.

Vi mødte mange cykelryttere på vejen i samme retning som os, de nyder åbenbart at ase op ad bakkerne. Efter 1½ times kørsel var vi fremme ved den billedskønne sø, men vores bedste forhåbninger rakte ikke til, at solen og den blå himmel dukkede frem. Vi gik en lille tur rundt om søen, tog et par billeder vejret til trods. Skuffede kørte vi derfra, mon der kom et glimt af solen, nej.

Den lille picture lake, ikke så fotogen som vi havde ønsket.

Vi gjorde frokost-holdt ved postkontoret i Maple Falls, det var jo søndag, så vi generede ingen ved det.

Derefter satte vi kursen syd over, vores lange rejse var ved at være til ende, og vi kørte til en campingplads syd for Seattle tæt ved hotellet, hvor vi skulle overnatte inden flyvturen hjem. Camperen skulle godt nok afleveres i Everett nord for Seattle, men vi pønsede på at læsse kufferterne ind på hotellet inden aflevering af camperen. Ved Everett fik vi øje på busterminalen, hvor vi havnede, da vi skulle hente camperen. Vi konstaterede, at ringen var sluttet, vores rundrejse på ca. 8000 miles var udført. Vi fandt KOA campingpladsen uden problemer, og vi var heldige, at der var plads til os, men prisen for denne sidste camper-overnatning var noget af det højeste til dato. Vi gik alle i gang med oprydning og pakning af tøj - og ikke mindst alle de effekter især nogle af os havde samlet sammen under turen. Der havde været stilstand i at finde amerikanske nummerplader længe, men jeg var heldig, på KOA pladsen var der gæster fra Rhode Island. Så nu mangler jeg kun nummerplader fra Havaii, West Virginia, Distrikt of Colombia og Delaware, alle starter fjernt fra Seattle, så jeg havde ikke stort håb om at finde de sidste inden hjemrejse. .

Mandag den 2. august 2010 (Merete)

Bilens tæller står på 12.797 miles

Vi stod op allerede kl. 6.30, da vi denne morgen skulle nå en masse. Vi spiste rester til morgenmad, og derefter havde vi travlt med at uddele bl.a. vores vaskepulver, ost og pasta til dem, der kom forbi. Bilen blev gjort fint ren indvendig, og herefter skulle vi have dumpet vores greywater.

Kl. 8.20 kørte vi fra KOA Seattle Tacoma RV Park med kurs mod vores hotel nær lufthavnen, og

allerede efter et kvarter var vi ved hotellet, og efter lidt polemik var vi så heldige at få vores værelser med det samme, dejligt. Morgenmaden var inkluderet i opholdet, så vi kunne tage noget med op på værelserne til næste dag, hvor vi skulle forlade hotellet, før der blev serveret morgenmad. Al vores morgenmad kom op i Kjesten og Flemmings køleskab, da vi ikke havde køleskab på vores værelse.

Ret hurtigt var vi på farten igen, og 50 minutter senere ankom vi til Cruise America i Everett, og her tog det kun 15 minutter at aflevere camperen. Vi kom til at betale 175\$ i selvrisko for den revnede forrude. ØV. Bilen havde kørt 12.837 miles ved afleveringen. Men vi var da heldige at få 8\$ tilbage for køb af nye knive. Efter få minutter blev vi afhentet af en gul taxa, der kørte os ud til busstationen, Everett syd, hvor vi kunne tage bus 510 til Seattle. Sjovt at studere de mange forskellige typer på denne bus.

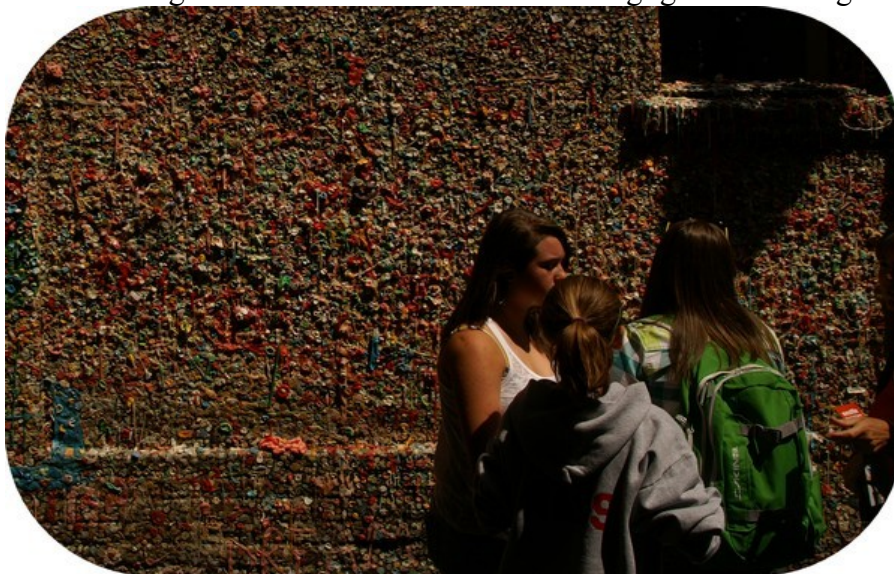
Der blev kø ved Cruise America, da vi afleverede camperen.

Kl. 11.30 stod vi af bussen i Seattle centrum, og vi gik ned mod havnen. Her oplevede vi igen fiskemarkedet, hvor der blev kastet fisk rundt i butikken, et stort tilløbsstykke. Vi gik lidt rundt og kiggede på de spændende boder med blomster, smykker, krydderier og meget mere. Vi blev enige om, at vi var ved at være sultne, så vi ville prøve en græsk fiskerestaurant, der lå i markedet. Vi fik alle 4 en rigtig lækker omelet med laks, torsk, kammuslinger samt grøntsager og ristede revne kartofler. Godt mætte gik vi en tur rundt langs havnen, og på vej op i byen kom vi forbi en vietnamesisk restaurant, hvor man kunne få Bubble Tea, og efter at have hørt en masse om denne drik, kunne jeg godt tænke mig at prøve den. Bent og jeg købte en hver, men det var nu ikke noget at råbe hurra for. Underligt med en slags blå sagogryn i drinken. Vi behøver ikke prøve denne drik igen.

Der bliver kastet med fisk hver dag på Pike Place Fish Market.

Vi undrede os lidt ved synet af en meget uren væg, og den mærkelige lugt der lige pludselig var. Men vi var altså kommet til en nyere turistattraktion, The Gumwall en væg dekoreret ganske tæt med tyggegummi i alle mulige farver. Dekorationen udvikles dagligt. Det var noget ulækkert!!

The Gumwall (Tyggegummivæggen) i Seattle, måske de unge er leverandører til udsmykningen.

Vi kørte med toget hjem til hotellet igen ved 16-tiden. Bent og jeg flyttede en bæk hen i solen og så sad vi foran hotellet i 1½ time og hyggede os, mens Kjesten checkede mail på hotellets computer, og Flemming slappede af på værelset.

Vi havde aftalt at mødes udenfor hotellet kl. 18, da vi så ville finde et sted at få lidt at spise. Vi gik lidt rundt i gaderne omkring hotellet. Flemming spurgte en taxa chauffør efter et spisested, og så gik turen ned forbi hotellet igen og lidt længere hen ad denne vej. Her fandt vi Denny's. Stopmætte gik vi hjem, og så var der lige tid til et par spil kort, inden vi skulle tidligt i seng. Kjesten var ikke til at skyde igennem, da hun vandt begge spil.

Omkring kl. 21.00 var der ro i lejren, da vi skulle multi tidligt op næste dag.

3 & 4. august 2010 (Kjesten)

Det var stadig mørkt, da vi stod op lidt før kl. 4. Inden kl. 5 var vi parate i loungen, så vi kunne komme med hotellets bus til lufthavnen. Vi blev sat af lige ud for indcheckningsområdet, og fandt fint køen til Deltas fly til Atlanta, blot for at blive sendt videre til selv-indcheckningspulten, da vi endelig nåede frem. Det er ikke altid så simpelt med elektronik, for da vi tastede vort billetnummer ind, ville maskinen ikke acceptere os. Af én eller anden grund skulle de to sidste cifre ikke med, kunne en venlig Delta-medarbejder fortælle os. Så måtte vi i kø igen, da vi havde fået vore boarding pas, for at aflevere bagagen. Vi måtte dog til at omrangere lidt, da Flemmings kuffert vejede 56 mod 50 pund tilladt. Jeg må dog nok erkende mig skyldig i hans overvægt, for en del af hans bagage bestod af alt det papir og brochurer, jeg havde samlet sammen undervejs på vores lange tur. De 4 kufferter vejede herefter 50, 50, 49 og 51 pund!!! Godt ramt, ikke! Den nævnte overvægt ville have kostet os 150\$

Ca. 1 time efter vi kørte fra Holiday Inn med bussen, var vi kommet igennem den omfattende sikkerhedskontrol, og vi havde derefter ca. 1 time til afgang. Ca. 4½ time efter landede vi - lokal tid i Atlanta kl. kvart i tre.

Da vi havde mere end 3 timer i Atlanta inden videreflyvning, fordrev vi den første tid med at indtage en milk-shake i et område, hvor en dygtig hyggepianist lod fingrene røre ved flyglet.

Flyveturen til København blev på næsten 9 timer, men den gik planmæssigt. Pudsigt nok mødte vi bekendte på flyet. Lis Birgits kusine, Susanne, og hendes mand, Per, som vi senest havde mødt til Peters 50 års fødselsdag i juni, havde været i Atlanta for at besøge gamle venner.

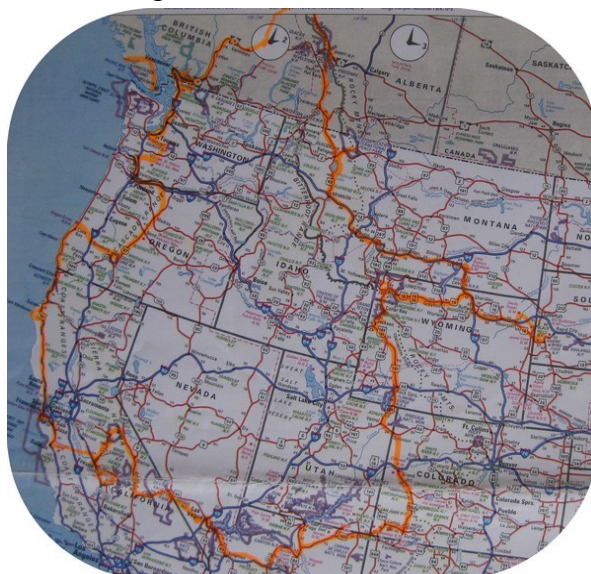
Flyveturen på tværs af USA førte os gennem 9 stater.

I København ville vi checke vores bagage ind i terminal 3, inden vi gik til indenrigsterminalen. Selv-indcheckningspulten ville dog ikke kendes ved os, så vi måtte have hjælp. Det viste sig, at der ikke var noget billetnummer, kun reservationsnummer, i vore papirer. Da vi jo ikke var i tidnød, blev vi dog ikke stressede.

Foreløbig var vi kommet godt til Danmark. Igen var vi ”velsignet” med en lidt lang ventetid. Næsten 5 timer. V kunne så skrive lidt på dette rejsebrev samt finde billeder til det, så tiden var ikke spildt. Vel landet i Karup blev vi afhentet af Sander og Irma, så ved 16-tiden var vores lange 5-ugers odysse afsluttet.

Det er svært at lave en overordnet betragtning over vores 5 ugers tur. Nu skal vi have alle vore oplevelser fordøjet og fået styr på alle vore mange billeder. Inden afrejse havde vi afpasset urene på vore kameraer, så det skulle være nemt at lægge dem i den rigtige rækkefølge! Vi er overbeviste om, at vi alle 4 har haft en uforglemmelig tur med mange spændende oplevelser, sjove hændelser og hyggelige stunder. For selv om vi har kørt ca. 13.000 km, har vi ikke kørt nogen dage, uden at vi har kunnet gøre et eller flere stop for at se enten noget særpræget, spændende eller smukt. Vi har set utroligt meget, men vi har også måttet vælge og prioritere, og det var ikke altid nemt. Dermed kan man sige, at der vil være basis for at komme igen.

Vi håber, I har fået lidt ud af at læse om vore rejseoplevelser. Samtidig må I så bære over med os, at vi en gang imellem er blevet måske lidt for detaljeret i dagbogsoptegnelserne. Vi håber, I vil se det som et tegn på, at vi har oplevet så meget, at det bare skulle fortælles!

Kærlig hilsen Merete, Bent, Flemming og Kjesten.